

## Arrest

nr. 221 194 van 15 mei 2019  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 april 2019.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan zijn beweerde verblijf in Bagdad en zijn beweerde vluchtmotieven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beslissing in het arrest nr. 103 198 van 22 mei 2013.*

*Verzoekers eerste volgend verzoek werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 149 997 van 27 juli 2015.*

*Zijn tweede volgend verzoek werd wederom niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan.*

*Verzoekers derde en vierde volgend verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd gezien er nog een beroepsprocedure hangende was bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de commissaris-generaal inzake zijn eerste volgend verzoek.*

*Zijn vijfde, zesde, zevende en achtste volgend verzoek werden niet overweging genomen dan wel niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen.*

*Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige negende volgend verzoek steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet. Hij verklaart dat hij altijd gelogen heeft, maar dat hij in het kader van zijn vorig verzoek de waarheid vertelde. Hij herhaalt dat zijn ouders en broers in België zijn, dat zijn broer niet werd gedood, dat hij niemand meer heeft in Irak, en dat hij in Irak problemen vreest als christen.*

*Ter ondersteuning van zijn huidig negende volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van zijn nationaliteitsbewijs, een proces-verbaal van verlies van identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs van de Iraakse ambassade in België.*

*3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

*Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*

*De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe*

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrenge. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn beweerde verblijf in Bagdad, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker benadrukt dat zijn ouders als vluchteling erkend werden. Hij verwijst naar de verklaringen die zij in het kader van hun verzoek hebben afgelegd, dat zijn verblijf in Bagdad tot 2012 in het familiaal huis bevestigt, evenals naar de voedselrantsoenkaart die zij hebben neergelegd, de voedselrantsoenkaart dat verzoeker zou hebben bijgebracht in het kader van zijn eerst volgend verzoek doch waaraan geen bewijswaarde werd gehecht. Verzoeker voert aan dat vermits zijn ouders erkend zijn, hun verklaringen evenals de door hen bijgebrachte documenten in de grote lijnen geloofwaardig werden beschouwd.

Verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat reeds in het kader van zijn eerste verzoek geoordeeld werd dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Bagdad. Zo bleek hij niet in staat te antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn voorgehouden leefomgeving, in casu deze van de Armeense christenen te Bagdad, terwijl van verzoeker verwacht mag worden dat hij op eenvoudige vragen over onder meer de christelijke gemeenschap in Bagdad, andere Armeense inwoners, de veiligheidssituatie in zijn wijk, aanslagen op kerken en het bestaan en de activiteiten van milities in zijn wijk correct kan antwoorden. De commissaris-generaal evenals de Raad stelden evenwel vast dat verzoeker blijkens zijn verklaringen hieromtrent in gebreke blijft.

Het loutere feit dat verzoekers ouders erkend zijn als vluchteling, is niet van aard om de gemaakte beoordeling van haar motieven om te buigen. Verzoeker blijft immers nog steeds in gebreke aannemelijk te maken dat hij in Bagdad verbleef. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter maken. Verzoeker voert tegen deze motieven geen concreet verweer.

De Raad benadrukt dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Bij het onderzoek van een gegronde vrees voor vervolging worden steeds de individuele omstandigheden van de verzoeker in aanmerking

genomen. Het feit dat verzoekers ouders erkend zijn, betekent op geen enkele manier dat hij noodzakelijkerwijze in dezelfde omstandigheden en op dezelfde plaatsen heeft gewoond als hen, noch dat hij op dezelfde basis een status toegekend moet worden. Zo moet in herinnering worden gebracht dat tijdens de vorige asielprocedures, verzoeker niet in staat was om geloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn verblijf in Bagdad. Op die basis werd besloten dat verzoeker het geenszins aannemelijk maakte dat hij daadwerkelijk op die plaats zou hebben gewoond en dat hij aldus geen eerlijk zicht wenst te bieden op zijn achtergrond en herkomst. De erkenning van zijn ouders is niet van aard om deze beoordeling in een ander daglicht te stellen, evenmin het feit dat verzoeker gelogen heeft niet met zijn ouders te zijn gevlucht, zijn originele vluchtmotieven niet waarachtig zijn, en hij niet alle informatie over zijn familieleden heeft medegedeeld.

Waar verzoeker voorhoudt nooit de gelegenheid te hebben gehad om zijn echte asielmotieven uiteen te zetten aangezien al zijn volgende verzoeken niet in overweging werden genomen of niet ontvankelijk werden verklaard, kan hij niet worden gevolgd.

In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet telkenmale het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgende verzoeken op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn volgend verzoek werd aan verzoeker ook telkenmale verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen dan wel ontvankelijk te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Verzoeker vestigt voorts de aandacht op zijn christelijke religie en verwijst naar informatie betreffende de algemene situatie voor christenen in Irak, zijnde een nota van het UNHCR "Situation of Christians in Baghdad" (geactualiseerd tot 15 januari 2018) en COI note over Irak "Internal Relocation, civil documentation and returns" van september 2018.

Dient benadrukt dat de Raad reeds in het kader van verzoekers eerste volgend verzoek erop gewezen heeft dat blijkens de informatie aangebracht door verwerende partij, de (veiligheids) situatie in Irak lokaal, op de verschillende plaatsen erg verschillend is. Het komt aan verzoeker toe om, zoals elke kandidaat-vluchteling, een correct en oprecht zicht te bieden op zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België. Verzoeker blijft hier echter, door het afleggen van en volharden in ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn voorgehouden (recente) afkomst uit Bagdad, geheel in gebreke, waardoor hij het onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven, en derhalve zijn eventuele nood aan bescherming.

Verzoeker toont niet aan waar hij de laatste jaren voor zijn vlucht naar België effectief en werkelijk heeft verbleven, zodanig dat hij een onderzoek, omtrent waar er voor hem als christen in Irak een veilig verblijf mogelijk is, onmogelijk maakt.

Nu verzoeker niet aantoont welke zijn werkelijke verblijfplaats was de laatste jaren voor zijn komst naar België, is zijn betoog omtrent een intern vestigingsalternatief niet dienstig en niet aan de orde.

4.2. Aan verzoekers Iraakse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk de jaren voor zijn komst naar België in Bagdad te hebben verbleven, noch in een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest “Elgafaji” aanvoert dat hij omwille van zijn religie het risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat verzoeker door het afleggen van en volharden in ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn voorgehouden (recente) afkomst uit Bagdad, het onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven, en derhalve zijn eventuele nood aan bescherming. Verzoeker toont derhalve geen persoonlijke omstandigheden aan die in zynen hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.3. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 maart 2019, voert verzoekende partij aan dat er geen twijfel bestaat over de vele documenten die zij heeft ingediend. Verzoekende partij wijst erop dat zij afkomstig is uit Bagdad en dat dit ook blijkt uit de vaststelling dat haar vader en moeder in 2017 werden erkend als vluchteling. Verzoekende partij licht toe dat zij ter ondersteuning van haar verblijf in Bagdad een rantsoenkaart heeft ingediend waarop haar naam vermeld staat. Volgens verzoekende partij wordt de authenticiteit van dit document betwist terwijl dit bij haar ouders wel meegenomen is in de beoordeling van hun verzoek om internationale

bescherming. Verzoekende partij stelt dat aan haar recente afkomst wordt getwijfeld, terwijl vastgesteld dient te worden dat zij een kwetsbaar profiel heeft als christen in Irak/Bagdad. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat haar beslissing dient vernietigd te worden in het licht van de verklaringen van haar ouders. Verzoekende partij bevestigt dat zij samenwoont in België met haar ouders.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij geen beroep indiende naar aanleiding van haar 8<sup>ste</sup> asielaanvraag waar de erkenning van haar ouders ter sprake kwam.

De vaststelling dat verzoekende partij in het verleden heeft gelogen, ontslaat de commissaris-generaal niet van een grondig onderzoek. In dezen dient erop gewezen en benadrukt de Raad dat verzoekende partij haar ouders als vluchteling werden erkend en dat hun regio van herkomst, Bagdad, blijkbaar niet wordt betwist. De Raad kan evenwel niet nagaan of en in welke mate de relazen van verzoekende partij en van haar ouders overeenkomen - en in welke mate de grieven van de verzoekende partij in het verzoekschrift al dan niet correct zijn-, of welke specifieke elementen er danig anders zijn bij verzoekende partij.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3<sup>o</sup> van de Vreemdelingenwet. Een verder onderzoek dringt zich op.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 oktober 2018 wordt vernietigd.

##### **Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS